

ISKRE

VSI SVETI - 1. november

1986-87

I - XIX

ISKRE
glasilo semeniščnikov v Vipavi

19. leto

1. številka Vsi sveti - 1. XI. 1986

Mentor: Janez Zupet

Glavni urednik: David Taljat

Tehnični urednik: Marko Maninko

Vinjete: Rok Pogačar, Matjaž Meglič

Fotografije prispeval: Taljat David

Tipkali: Tomaž Peršin, Alič Franci, David Taljat

Izdajajo dijaki četrtega letnika

Naslov uredništva : ISKRE

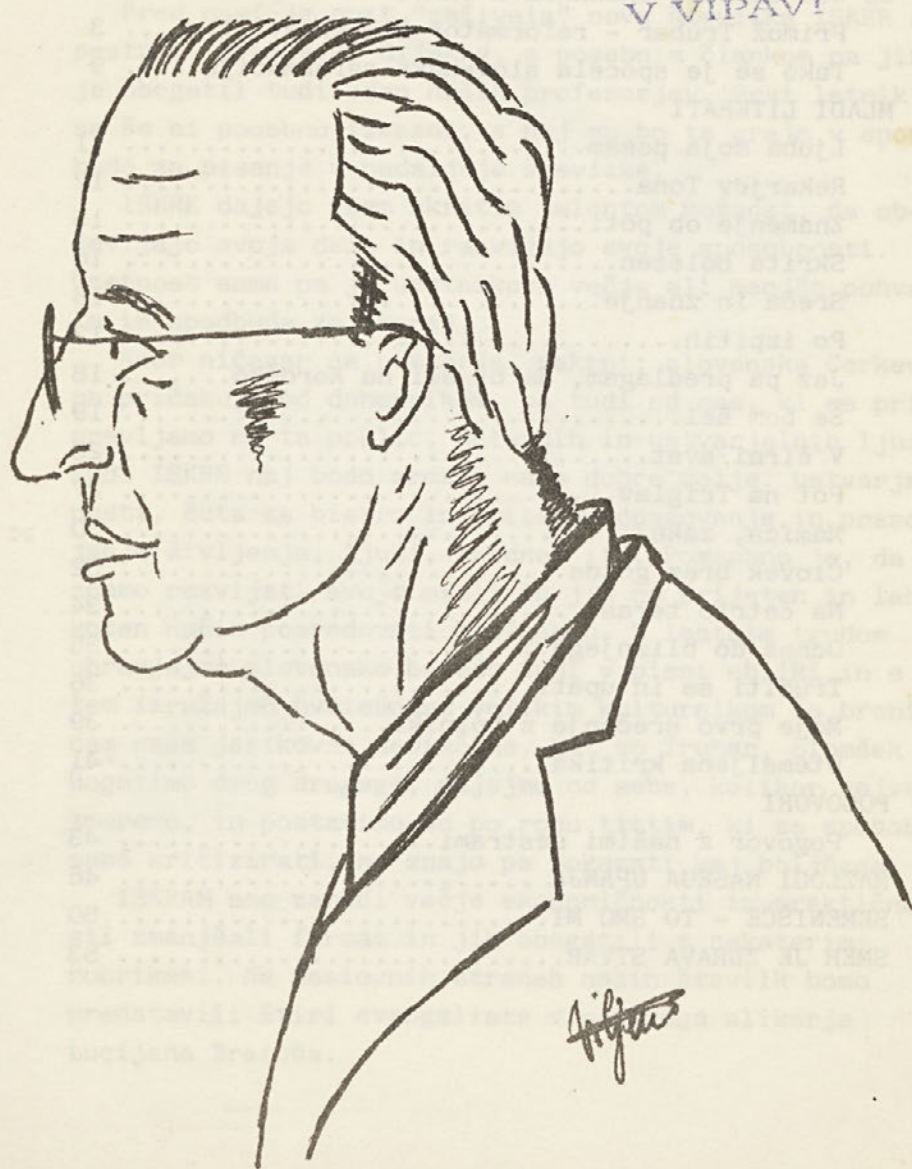
Vipava 149 (Malo semenišče)

65271 Vipava

ISKRE izdajamo s prostovoljnimi prispevki, za katere
se že vnaprej od srca zahvaljujemo vsem darovalcem.

profesor ANTON POŽAR

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

KAZALO

UREDNIKOVA BESEDA.....	1
OB 400-LETNICI TRUBARJEVE SMRTI	
Primož Trubar – reformator Slovencev.....	3
Tako se je spočela slovenska reformacija.....	9
MLADI LITERATI	
Ljuba moja pesem.....	11
Rekarjev Tona.....	12
Znamenje ob poti.....	15
Skrita bolezen.....	16
Sreča in znanje.....	16
Po izpitih.....	17
Jaz pa predlagam, da bi šli na Koroško.....	18
Še bom šel.....	19
V širni svet.....	23
Pot na Triglav.....	27
Mamica, zakaj.....	30
Človek brez gozda.....	32
Na četrto teraso.....	34
Odnos do bližnjega.....	35
Truditi se in upati.....	36
Moje prvo srečanje z bolniki.....	39
Utemeljena kritika.....	41
POGOVORI	
Pogovor z našimi sestrami.....	43
RAZLOGI NAŠEGA UPANJA.....	46
SEMENIŠČE – TO SMO MI.....	50
SMEH JE ZDRAVA STVAR.....	53

Namen umetnosti je odkriti umetnost in prikriti umetnika.

(Oskar Wilde)

Pred nami je spet "zaživela" nova številka ISKER s pestrimi prispevki dijakov, s posebnim člankom pa jih je obogatil tudi eden naših profesorjev. Prvi letnik se še ni posebno izkazal, a naj mu bo ta graja v spodbudo za pisanje v nadaljnje številke.

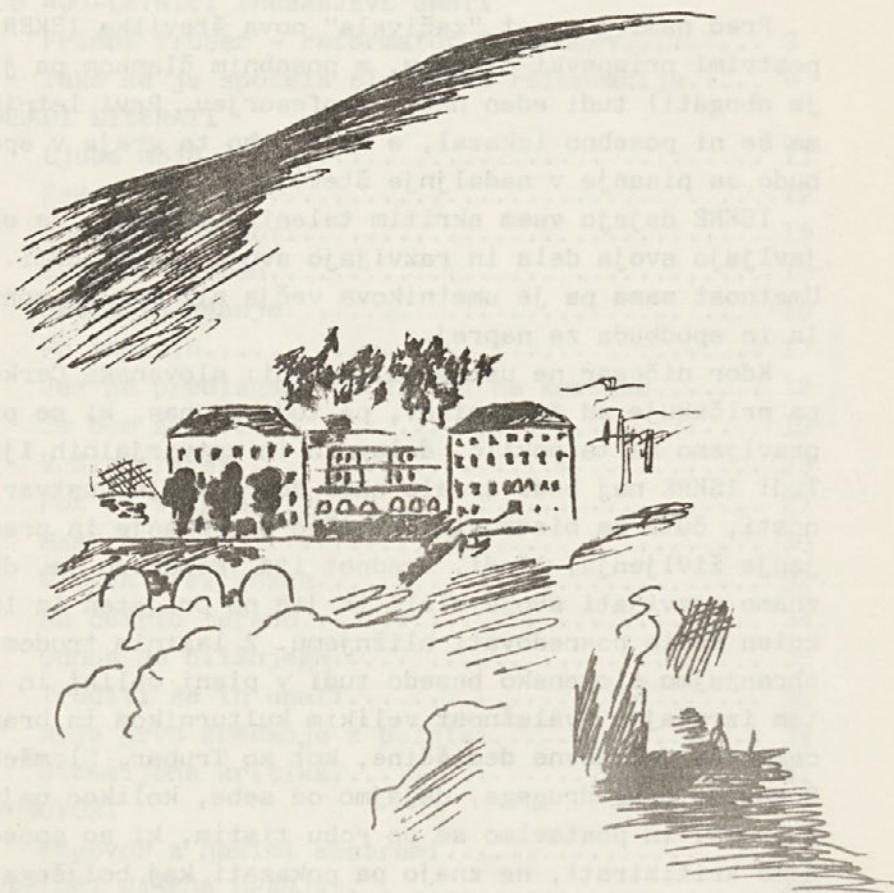
ISKRE dajejo vsem skritim talentom možnost, da objavljajo svoja dela in razvijajo svoje sposobnosti. Umetnost sama pa je umetnikova večja ali manjša pohvala in spodbuda za naprej.

Kdor ničesar ne ustvarja, zakrni; slovenska Cerkev pa pričakuje od duhovnikov, pa tudi od nas, ki se pripravljamo na ta poklic, delavnih in ustvarjalnih ljudi. Tudi ISKRE naj bodo zrcalo naše dobre volje, ustvarjalnosti, čuta za bistro in kritično opazovanje in presojanje življenja, ljudi, vrednot itd. Pomembno je, da znamo razvijati svoje misli in jih na prijeten in lahakoten način posredovati bližnjemu. Z lastnim trudom ohranjajmo slovensko besedo tudi v pisni obliki in s tem izražajmo hvaležnost velikim kulturnikom in branilcem naše jezikovne dediščine, kot so Trubar, Slomšek itd. Bogatimo drug drugega, dajajmo od sebe, kolikor največ zmoremo, in postavimo se po robu tistim, ki so sposobni samo kritizirati, ne znajo pa pokazati kaj boljšega.

ISKRAM smo zaradi večje ekonomičnosti in praktičnosti zmanjšali format in jih obogatili z nekaterimi rubrikami. Na naslovnih straneh naših številk bomo predstavili štiri evangeliste vipavskega slikarja Lucijana Bratuša.

Upamo, da boste z našim delom zadovoljni in tudi sami s prispevki in kritikami pomagali, da bodo prihodnje številke še boljše.

Urednik

PRIMOŽ TRUBAR - REFORMATOR SLOVENCEV

Reformacija

Odtujitev evangelijskim vzorom za renesanse je prinesla Cerkvi novih težav. Pričakovati je bilo reformo, prišla je reformacija. Dejstva ni mogoče ne spremeniti ne preklicati. Je del zgodovine Cerkve - in Evrope; evropskega, in na poseben način, tudi slovenskega spomina. Ko se kristjan nujno sooča s to danostjo, se ga lotevajo mešana občutja. Nekako tako mu je, kot da bi moral spregovoriti o prepiru med domačimi ter pred javnostjo razgaliti manj lepo stran svoje duše. Priznati lastno krivdo ni lahko. A končno je tudi reformacija boj človeka, ki se želi urasničiti in odrešiti, tragičen a odrešujoč.

Pred dvema letoma se je kulturni svet spominjal 500 letnice rojstva začetnika reformacije, avguštinskega meniha Martina Lutra. Čas je prinesel nova spoznanja o nehotenih in nepredvidljivih razsežnostih gibanja, ki ga je sprožil ta bosonogi avguštinec. Več smo zvedeli tudi o njegovi nenavadni in zapleteni osebnosti. Martin Luter je stopil pred nas v novi luči. In še presenečenje, enako nepričakovano kot pričakovano: Kardinal Willebrands je ob tej priložnosti izjavil, da je Luter "naš skupni učitelj". S tem je v imenu katoliške Cerkve dal javno priznanje pozitivnim sadovom njegovega dela, ki smo jih katoličani v preteklosti krivično prezirali, in zanikal, da bi bil samo Luter glavni ali morda celo edini krivec zlih posledic reformacije, še posebej nove in boleče razdeljenosti med kristjani.

Reformacija in Slovenci

Lutrov in Trubarjev sodobnik, vipavski rojak Sebastjan Krelj, je v svoji Slovenski postili zapisal, kako je navada pri ljudeh, da znamo bolje opravljati kakor popravljati, in da se včasih kruljavec za kruljavcem posmehuje. Ali se nam bo na Slovenskem naposled le posrečilo rešiti že več kot stoletje trajajoče nesoglasje med svetovnonazorskim in narodnojezikovnim vrednotenjem reformacije? Vprašanje po svoji naravi združuje oboje. V tem primeru nikomur, ki mu je slovenstvo pri srcu ni mogoče očitati, da sega na področje, ki ni njegovo. Upati je le na dobronamernost razlage zgodovinskih dejstev. Stanje je namreč takšno, da danes ne gre več zgolj za versko obnovitveno gibanje v drugi polovici 16. stol., temveč tudi za vlogo, ki jo je odigrala reformacija kot duhovno in družbeno dogajanje v zavesti slovenskega izobraženca, še posebej od razsvetljenstva naprej, z najrazličnejšimi odmevi v literaturi vred.

Redki so bili ljudje, ki so si upali trditi, da obdobje reformacije za Slovence nima globljega zgodovinskega pomena, češ da je gibanje zajelo le tuje plemstvo in da ni prodrlo med ljudi: mnogo več je bilo takih, ki so bili mnjenja, da je reformacija prinesla našemu narodu več škode kot koristi (če je bilo drugega sploh kaj), in tistih, ki niso prikrivali svojega navdušenja nad svojim videnjem reformacije in morda celo želje, da bi tudi na Slovenskem zmagal protestantizem, mogoče še radikalnejši od tistega, ki je pri njem ostal Trubar.

Primož Trubar in Slovenci

28. junija letos je minilo 400 let, odkar je dokončal svoje zavzeto in razgibano življenje Primož Trubar, človek evropskega formata. Bil je prvi Slovenec, ki je po domače in naravnost povedal, da se zaveda posebnosti ljudstva iz katerega je izšel, in da ne more preprosto brezбриžno mimo. Še več: ostalo je črno na belem: "Ljubi Slovenci!" Besedi, ki izzvenita prvič in sta kakor od vekomaj. Za njimi je trdna volja in moški sklep napraviti za rojake vse, kar je mogoče, da bi prišli do evangelijske vere in stopili na evropsko kulturno raven. Vemo, da ni ostalo le pri besedah. Pisal pa je tako in toliko, da je mogoče iz njegovega pisanja še danes brez težav prepoznati njegov obraz.

Kaj je mislil tesar in mlinar ter ključar vaške podružnice svetega Jerneja (dal jo je enemu "krovaškemu malarju malati"); ko je pospremil svojega nadebudnega sina v šole na Reko? Komu ni ugajalo mediteransko podnebje, da ga že kmalu štirinajstletnega fantiča, srečamo na severu, v Salzburgu? Kot nalašč ga nekaj let pozneje pripeljejo priporočila nazaj na jug, k škofu Bonomu v Trst. Kdaj in zakaj so se mlademu Trubarju uprle ljudske pobožnosti? Zdi se, da je povsem odločen zamenjati "biblijo pauperum" s tiskano knjigo. Kdo mu je zagotovil, da črka, tačas še vedno sveža, ne bo ostala mrtva? Gotica, latinica, glagolica, cirilica? Ali je odločitev pravilna?

Po črki se je dal prepoznati. V svojem podjetju zagnan, a trezen realist, brez neuresničljivih ambicij. Začne s Katekizmom, a ne pozabi na Abecednik. 1555 podari rojakom Ta evangeli svetiga Matevža. Ve in čuti:

usoda Besede je položena v tvoje roke! Ni brez posluha za Hrvate in Srbe, toda ni mu do tega, da bi moral biti povsod; delo porazdeli. Važno je, da se širi prava vera. Prepričan je, da se je dokopal do nje. Nasprotnike in Turke spravi v isti koš. Piše posvetila in predgovore. Kakor hitro se vremena nekoliko zjasnijo se napoti v domovino. A mu sreča ni naklonjena. Dokonča prevod Novega Testamenta. Mašuje po svoje, po novem; pravi, da po starem, do konca. Svoj mir najde na Nemškem. Tretja žena ga je preživela. Preživele so ga tudi knjige, a le redke. Edini izvod ene najpomembnejših in najbolj krivoverskih je v Vatikanski knjižnici. Prišel je na dan po drugem vatikanskem koncilu.

Znameniti Slovenci o Trubarju in reformaciji

Škof Anton Martin Slomšek je strnil svoje misli o rodoljubih in utemeljiteljih našega slovstva v naslednje besede: "Truber, Dalmatin, Bohorič in tiste dobe vrstniki so našo slovenščino obudili, ako so ravno nesrečno od prave vere zavili, Bog je njihove pogreške našemu narodu v dobro obrnil". To, zdaj že slovito Slomškovo izjavo je upošteval tudi vnet častilec Trubarja in reformacije, svobodomiselni Aškerc, ki je v Slovenski legendi podržal zrcalo svojim nasprotnikom in njihovi pravičniški drži, ki da v odnosu do drugače mislečih presega pravičnost Boga samega. Karikirane Cankarjeve (Jermanove) izjave v Hlapcih ni mogoče jemati resno - tudi sebe je spravil med smrdljivo drhal, ki da je edina preživela protireformacijo; takrat da so v naših krajih pobili polovico poštenih ljudi, druga polovica pa da je pobegnila. Stvarnejši je pesnik verzov: "o, da mi je priti do svoje podobe, i meni i

tebi, narod moj". V znamenitem govoru v Vrbi je povdarril: "Trubar je bil prvi, Prešeren je edini. Častitljivo in vsega spoštovanja vredno je, kar je storil Trubar. In vendar, ako bi Trubarja ne bilo, bi bil njegovo delo opravil kdo drug. Malo pozneje morda, toda opravil bi ga bil prav gotovo." Nekaj let zatem je ponovil iste besede v govoru mariborski mladini.

Sklep

Povsem umestno je reči, da katoliška Cerkev kot vodilna duhovna in kulturna sila na Slovenskem tudi po ustanovitvi ljubljanske škofije na narodno jezikovnem področju ni nadaljevala izročil slovanskih blagovestnikov. Ni pa mogoče prezreti vsega tistega, kar je bilo storjeno v domačem jeziku, pa je izpričano le v fragmentih. Ni še prišel čas knjige. Tako reformacija kot protireformacija in katoliška obnova sta nedvomno vtisnili globok pečat naši deželi in ljudem. Ob tem ni mogoče pozabiti na turško silo in stisko našega kmeta, ki se je najbolj pokazala v kmečkih uporih v 16. stol.

O vlogi in pomenu protireformacije je januarja lani na zborovanju slovenskih pisateljev kratko, a prepričljivo spregovoril pisatelj Marijan Rožanc v zvezi z oporekanim pojmom Srednja Evropa. Protestantizem v svojih skrajnostih daje več možnosti za uveljavitev brezobzirnega individualizma in svobode, ki ne pozna bližnjega. Na ta način se je razvil liberalizem. Ker slovenska reformacija ni zmogla skrajnosti, so se pri nas skoraj v celoti ohranila duhovna izročila prejšnjih časov, in kljub razvpitim grmadam tudi poglobitve pridobitve slovenske reformacije. Druge možnosti so lahko samo ugibanja.

Človek veruje v osebo in ne v črko. Podoba Primoža Trubarja - obraz grčavega in upornega starca lahko na prvi pogled spravi človeka v negotovost. Ljubša se kaže ta sveta brata Ciril in Metod, in seveda Frančišek Asiški. Vendar je tudi v Trubarjevi grčavosti nekaj dobrohotnega, nič zariplega aktivizma, ki zna dejansko pohoditi bližnjega v imenu svete ideje, da reši sebe. Za konec pa še to : če si človek zaželi čistega vina, se vendarle lahko spomni na dobre stare sode iz Trubarjevih časov.

Na praznik Frančiška Asiškega 1986

Blanko Mefink

Πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.

Omnis lingua confitebitur Deo.

Vsak jezik bo slavil Boga.

TAKO SE JE SPOČELA SLOVENSKA REFORMACIJA

Primož Trubar in Nekdo sedita za mizo in se živahno pogovarjata. "Čuj, Nekdo!" pravi Primož, "Luter rezda vztrajno mlati po papežu in cerkveni gosposki, vendar tudi priporoča, naj bi dali ljudem Biblijo v roke, naj jo sami berejo in razlagajo, ne pa samo poslušajo v cerkvi."

Nekdo nekoliko razmišlja in pravi: "Zamisel je že dobra, zamisel. Vendar pride v poštev samo za velike narode - Nemce na primer. Kaj boš pisal za Slovence, ko niti uradnega jezika ne premorejo, da ne govorim o pravopisu. Bodi no pameten! Piši take stvari, da boš slaven, pa priljubljen med velikimi ljudmi!"

Primož odvrne kar nekoliko užaljen: "Ne bodi no tako enostranski! Pomisli na prednosti, ki bi jih s tem pridobili, ko bi dali ljudem v roke Biblijo. Pomisli: prva pisana knjiga v slovenščini prav zanje. Najprej bi osvojili študente; te najlažje pridobiš na svojo stran! Splačalo bi se dobiti tudi kakšnega cerkvenega dostojanstvenika. Veš, v Trstu je škof Bonomo, ki mi je zelo naklonjen. Povem ti, Slovence bi nekoliko kulturno dvignil, pa jih niti siliti ne bi bilo treba, naj pridejo k nam!"

"Že, že," ugotavlja Nekdo, "ampak ...ampak nekaj mora biti tudi v nemščini. Veš, ne smeš jih prehitro dvigniti, ker bodo sicer imeli težave."

"Seveda!" se strinja Trubar. "Naslovno stran in uvod bi napisal v dveh jezikih, pa je stvar rešena."

"Rešena?! Kje pa! Kaj pa pravopis in jezik?" ugovarja Nekdo.

"Tudi ta težava ni nepremostljiva! Ampak vseeno, kar

žal mi je! Čutim, da ne delam več tako, kot sem mislil v začetku. Hotel sem le reformirati krščansko vero, saj veš, tiste pridige v ljubljanski stolnici, pa proti zidavi cerkva in tako naprej. Sedaj pa imam občutek, da gremo v drugo smer...nova vera, sovraštvo do celega zbora duhovščine... Veš, ni mi všeč! Želel bi pomagati ljudstvu, saj sem Slovenec, zato nočem izsiljevati svojega naroda."

Zadnje besede je izrekel s takim poudarkom, da se je Nekdo kar prestrašil in zamislil. Biti Slovenec sploh ni častno, kako da si to tako šteje v čast. Grobo tišino je želel na hitro prekiniti in pogovor usmeriti kam drugam, pa ga vpraša:

"Primož, kako boš torej pisal?"

"Ne vem, oziroma mislil sem v dolenjščini. Pravopis ...tega bi si sposodil od Nemcev. Veš, sploh ne bi prevajal celega Svetega pisma, bojim se, da ne bi zmoget. Napisal bom le Katekizem! Da, Katekizem in nekaj strani Abecednika! Sveto pismo naj prevajajo drugi! Poznam Adama Bohoriča, mogoče bi on, ali pa kdo drug! Drug, ne jaz!"

"Ampak z Biblijo bi bolj zaslovel!"

"Nočem biti slaven, jaz sem le rodoljub. Pa še nekaj: podpisal se ne bom z imenom, pač pa le "Rodoljub ilirski". Da, rodoljub. Naj vsakdo ve, da je to napisal rodoljub iz ljubezni do domovine."

Nekdo je rekel: "Ampak..."

"Nič ampak! Pojdi! Ne nadleguj me! Moram pisati! Pisati, ker ljubim! Ne sebe, pač pa narod! Nočem, da bi nadaljevali s punti. Naj bodo srečni, doma, naj vedo, da so tudi oni nekaj vredni! Pojdi! Začel bom pisati..."

Klavdij Peterca

LJUBA MOJA PESEM

Cesta bi peljala v svet te rožna,
A kaj ko nisi nič vesela,
Resna si, zaljubljena, otožna,
Morda otročja, še nezrela,
Edina spremljevalka, ljuba moja,
Nastala si iz bolečin, iz boja.

Lenč Vidmar

REKARJEV TONA

Enajst let sem imel, ko sem prvič srečal človeka, o katerem sem večkrat slišal kaj zanimivega. Sedel je na trati, kljub poletju toplo oblečen v umazana in strgana oblačila. Sicer je bil dokaj močne postave, a vseeno so ga številne gube izdajale, da je že v letih. Bil je zelo poraščen, brada porezana s škarjami, črne lase, ki so ležali drug čez drugega, pa mu je zakrival strgan klobuk. Govoril je globoko, z veliko težavo; tudi dihal ni normalno, ampak je hropel. In ravno te lastnosti, ki mu jih je pustila narava, so na meni vzbujale pozornost. Če bi ga srečal kakšen mestni človek, še posebej ob večernih urah, bi mislil, da je videl samega živega hudiča in bi se verjetno zarekel, da ponoči ne bo več hodil naokrog. Vendar ni bil tak, kot je bil videti.

Že vrsto let je živel sam, na osamljeni kmetiji v hribih. Kmetijo, kjer se je reklo "pr' Rekarjevih", je obdajal travnik, potem pa povsod naokrog gozd. A razgled je bil čudovit. Kadar se je naveličal dela v samoti, je sedel v travo in gledal v dolino ali na gore, ki so mu bile pred očmi. Toda ta odtujenost od sveta je pustila na njem posledice, ki so ga ločevale od drugih ljudi. Kadar se mu je zazdelo, je šel h kakšni domačiji, da je kaj pokramljal, a to je bilo na "svete cajte". Živel je v samoti, zato mu je bilo to tudi najbolj všeč. Tudi, če se je kakšen kmet ali planinec vračal s planine mimo Rekarjeve domačije v dolino, ga ni pričakal, da bi mu voščil dober dan, temveč se je skril v najskrivnejši kotiček hleva, ki je še komaj stal pokonci, da ne govorimo o hiši.

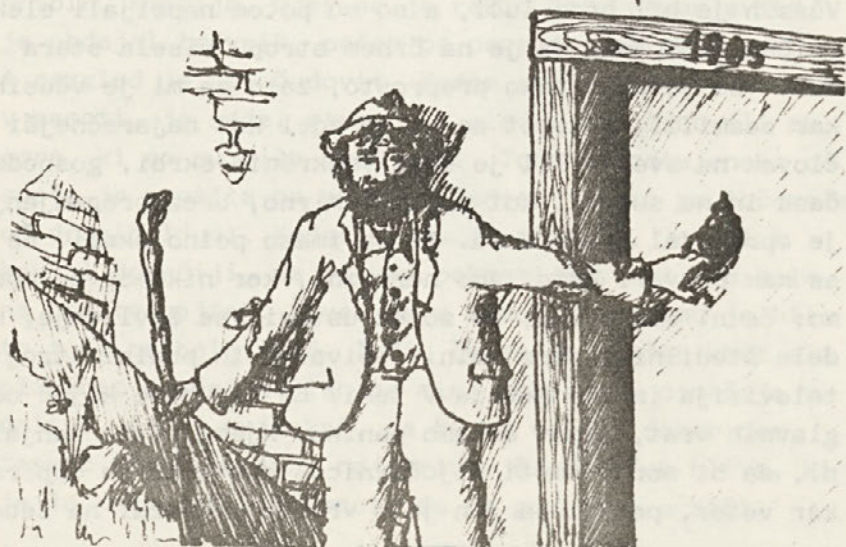
Tudi z očetom in botrom smo se nekoč vračali domov mimo Rekarja, nalašč zato, da bi se z njim kaj pogovorili, ker imaš že veliko srečo, če ga srečaš. Toda, prišli smo preglasni, zato se je že skril. Šli smo v njegovo kamrico, ki je ležala v pritličju hiše, kajti drugje ni bilo mogoče stanovati. Bila je tiha, črna in nekaj svetlobe, ki je prihajala skozi umazano, majhno okno, je razkrivala revščino kamrice. Dve stari skrinji, omara in miza s stolom je bilo vse, kar sodi k pohištvu. V kotu je bil še star, zidan štedilnik, ki se je že podiral. Na njem je bilo seveda nekaj starih loncev in zajemalk, a vse prazno. Rjavo; ali bolj črno mizo sta krasila kruh z nožem in skleda z žganci, ob njej pa žlica. "Morda smo ga zmotili pri obedu?" se nam je porajalo vprašanje. A kaj moremo! Za posteljo mu je rabila skrinja, na kateri je bilo nekaj umazanih odej in plaščev - skromno, a toplo. Poleg skrinje so bili vrženi črni čevlji in palica. Včasih je bil brez luči, a so mu potem napeljali električni vod, tako da je na črnem stropu visela stara luč. Vse je bilo tako preprosto, zato se mi je včasih kar zasmilil, a zopet se mi je zdel kot najsrečnejši človek na svetu. Bil je brez vsakršnih skrbi, gospodar časa in ne suženj, kot smo mi. Mirno, brez preganjanja je opravljal svoje delo. Mi pa imamo polno skrbi. Če se nam pokvari avto, smo nervozni, ker nikamor ne moremo; če ni elektrike, se zopet ustavi vse življenje, ne dela štedilnik, zmrzovalnik, šivalni in pralni stroj, televizija in smo seveda v temi. Če izgubimo ključ od glavnih vrat, zopet delamo paniko. Njemu se še sanjalo ni, da bi moral imeti ključavnico. Vrata mu je odpiral kar veter, ponoči pa jih je z vrvico privezal na žebelj.

Saj mu nimajo kaj krasti. Zares, bil je srečen.

A za sveto mašo in druge zakramente je bil prikrajan, vendar, upajmo, da se je vsaj v molitvi spomnil na Boga Očeta.

Lansko leto je umrl. A smrt ni bila lepa, temveč težka. Bruhal je kri, se, naj ne govorim o tem. Gospod župnik se je potrudil in prišel do njega ter mu podelil zakrament bolniškega maziljenja. Upajmo, da bo imel srečo gledati Boga, kljub temu, da ni bil brez napak, kakršnih pravzaprav ni na tej zemlji. A vseeno, živel je življenje, kakršnega je deležen malo; preprosto, skrom^u, brez zavisti in lakomnosti. Sprejel je, kar mu je naklonil Bog in v težavah skupaj s Kristusom odreševal ljudi.

Matjaž Meglič

ZNAMENJE OB POTI

Ob poti sredi vasi je stalo znamenje, ki ga je pred leti postavil gospodar sosednje hiše. V njem je bil Jezus, razpet na križ in pogled mu je bil uprt na pot. Mimo so hodili ljudje, verni in neverni. Prvi so se ob njem ustavili, morda kratko pomolili, se prekrižali in pohiteli naprej. Drugi se za znamenje niso zmenili, mimo so hiteli, ne oziraje se na Križanega.

Mimo pa je šel mož, star približno štirideset ali petdeset let. Ko se je približeval znamenju, mu je zastajal dih. Ni se ustavil, ni se prekrižal, tudi mimo ni šel kakor drugi. Zamahnil je z desnico in dejal: "Kaj mi to!" In že je hitel naprej. Vendar znotraj njegove duše ni bilo tako. V njem je bil hrupen vihar. Spomnil se je otroštva, ko je zvesto hodil v cerkev, molil in bil dober. Sčasoma je to opustil. Mislil je, da bo tako srečnejši. Delal je iz dneva v dan in mislil, da je srečen, ker je bogat. Ravno kar pa je ugotovil, da je dolga leta živel v zmoti. Prepričan je bil, da bo s kretnjo odgnal misli na Boga, a njegova vest je bila vedno glasnejša in ga ni pustila pri miru.

Ko je prišel domov, se ni mogel umiriti. Vedel je, da je ubog, čeprav ima razkošno stanovanje. V njem sta se borila dobrota in zlo. In končno je zmagala dobrota. Njegovo spreobrnjenje se je začelo na poti, ki je vodila mimo znamenja. S kretnjo ni izkazal sovraštva do Boga, ampak ga je na tihem priznal, čeprav si tega ni želel.

Lorau Lorvik

SKRITA BOLEZEN

Sedem na klop.

Oče me gleda.

"Suh, suh si ti, pob."

Srce mi drhti.

Oče razmišlja, molči.

"Le kaj te skrbi?

Šolske skrbi,

premalo jedi.

Te to suši?"

Na klopi sedim.

Srce bol razjeda,

a jaz le molčim.

SREČA IN ZNANJE

Glej, vzeti mi hočejo smeh!

Kako naj pristopim, jih vzljubim

in z grehom, zvijačo v očeh

naj Bogu poštenost obljubim?

Kako naj dobim loterijo?

Črtam številke s težavo,

in mimo izpiti drvijo.

Saj vem, zopet bo kaj ostalo.

Jezen se vračam domov

nad seboj in nad loterijo.

Konec je smehov in snov.

Srečni, ki v miru živijo.

Ne, smeha ne bodo mi vzeli.
Srečo pridobil bom z znanjem.
Saj srečni res nismo, veseli
in ne zadovoljni s tem stanjem.

PO IZPITIH

Valijo po nebu
oblaki se črni.
Suh krik na pogrebu:
"O vrni se, vrni!"

Kako so zdaj živi
v tej megli, sivini,
kako so vsiljivi
ti črni spomini.

Se noče vrniti
lep up in veselje,
razbili izpiti
načrte so, želje.

A še se valijo
oblaki prečrni
in na polomijo
spomini so temni.

Čené Vidmar

"JAZ PA PREDLAGAM, DA BI ŠLI NA KOROŠKO!"

Predlog sošolca Bogdana smo po dolgem razglabljanju vsi sprejeli. Priprave za naš maturantski izlet so se začele že zgodaj spomladi. Celo med poukom smo za to žrtvovali kakšno minuto, še rajši pa dve.

Na dan odhoda smo se sestali na avtobusni postaji. Po nakupu slamnikov, za katere so tudi v Avstriji mislili, da je to nova moda, smo se na nožni pogon odpravili proti Viču. Ko smo nekaj časa čakali v prijetni senci pod košato lipo, je končno priropotala "bolhca", katero je krmaril naš gospod razrednik, in kombi, ki ga je s pedalom za plin spodbujal naš gospod prefekt. Potovanje do Celovca se je odvijalo nemoteno, le da je "bolhca", v kateri smo se zelo udobno peljali gospod razrednik, Bogdan in moja malenkost, zašla z ustaljenega tira, ki pelje čez Ljubelj v Avstrijo. Bogdan je tam skoraj vsak dan, zato smo šli po bližnjici, ki nas je po naglem vzponu pripeljala do konca ceste. Bogdan je najbrž vedel, da Tržica ne poznam posebno dobro, zato je s svojo bližnjico poskrbel za izčrpen ogled mesta.

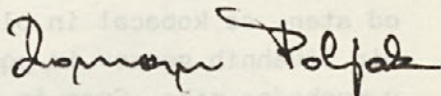
Ko smo prišli v Celovec, je imel gospod prefekt bolj srečno roko, ker nas je brez težav pripeljal do Mohorjeve družbe, katero smo si kasneje tudi temeljito ogledali. Dobili smo tudi vodiča, ki nas je vodil do Modestovega doma, kjer pa smo takoj sprožili neljubo pozornost s svojima muzejskima limuzinama, ki smo ju kar po domače parkirali na igrišču. Modestov dom upravlja salezijanci, je pa last Mohorjeve družbe. Ravnatelj in ostalo osebje nas je prisrčno sprejelo. Dali so nam tudi dva vodiča, ki sta nas potrpežljivo vodila, le en dan nobeden od njiju ni imel časa, zato smo tisti

dan izkoristili za ogled Celovca, zlasti Slovenske gimnazije. Čeprav nismo nameravali smo si med hojo po vročem soncu ogledali dobršen del mesta. Podobno je bilo tudi v Beljaku, kjer smo trenirali krožno vožnjo.

Med glavnimi znamenitostmi, ki smo si jih ogledali, velja omeniti Gospo Sveto in vojvodski prestol na Gosposvetskem polju, Krnski grad, arheološka odkritja rimskega naselja Juvena in nenazadnje tudi galerijo kiparja Franceta Goršeta v Svečah. Umetnika smo srečali v Domu prosvete v Tinjah, kjer je bil na okrevanju. Med pogovorom nam je razložil način in namen svojega ustvarjanja. Znan je tudi v Ameriki in Italiji, kjer se je predvsem posvečal sakralni umetnosti.

Ceč teden smo imeli lepo vreme, zato smo vso Koroško vodeli takrat, ko je njena podoba blestela v soncu. Gospodje župniki, sestre in drugi Korošci so nas povsod zelo gostoljubno sprejeli. Ob teh sprejemih smo vsi čutili, da smo bratje, čeprav nas ločuje državna meja.

Po ogledu dolin Roža, Podjune in Zilje se je naša delegacija srečno vrnila v domovino. Državni organi na carini so kaj hitro ugotovili, da nismo državi nevarni, ker smo imeli poleg torb prazne tudi denarnice.

ŠE BOM ŠEL

Na čelu se mi nabirajo prve potne kaplje. Zamišljen gledam v težke in obrabljene očetove gojzarje, ki se počasi pomikajo pred menoj. Beli sončni zarki so si začeli utirati pot skozi gozd in nežno spreminjali

rosne kapljice v lesketajoče se bisere. Prebudili so se tudi prvi pevci v drevesnih krošnjah in začeli s koncertom.

Že v bolj poznem jutru sva se z očetom odpravila v gore, proti Kamniškemu sedlu. Avto sva pustila ob izviru Bistrice, potem pa sva jo pes mahnila naprej. Ko sva zapustila kraljestvo smrek in macesnov, naju je sprejela planota, polna pisanega cvetja. Tu mi je oče dokazal, da sem čisti zelenec v poznavanju gorskega cvetja, čeprav tudi on ni ravno strokovnjak na tem področju. Od tu se odpre čudovit pogled na Brano in Planjavo, ki stojita kakor stražarja in varujeta prehod čez prelaz. Začeli sta se ravno prebujati in umivati v jutranjem soncu, ko sva prispela do prenovljene kočice na vrhu sedla. Prijazna oskrbnica nama je postregla s toplim čajem in vremenskimi novicami. Za zvečer so bile napovedane nevihte, čez dan pa sončno vreme. Kmalu sva zopet "dvignila sidro" in se po senčni strani Brane spustila nižje. Ob pogledu v prepad sem še bolj zgrabil jekleno vrv in trdneje polagal korak. Logarska dolina, Rinka, Karavanke na severu in ostale Savinjske gore so mi odpirale popolnoma nov svet, nov slovenski kotiček. Prešeren vrisk iz veselega srca se je odbijal od sten, se kobacal in plazil med razpokami, zmotil mir živahnih gamsov in ponosnih ujed, ter se dvignil v svobodno nebo. Srce in duša, omamljena od hrupa iz doline, zopet svobodno in polno zadihata in zaživita. Tu ni prostora za prostaške žure, zaprimitivne kletvice, brezobzirnost, nesramne filme, oddaje, revije, ... Gore poznajo le prijazno besedo in mir, ki ga v dolini moreš najti le v cerkvi.

Pot naju je zdaj vodila preko nekakšnega plaza, ki

se ne imenuje zaman Gamsov skret. Videla sva trop devetih gamsov, ki se je zadrževal na melišču pod nama. Ob tem prizoru sva se dalj časa ustavila in pospravila dobršen del malice.

Naslednji cilj je bila Turska gora, od koder nama je pogled splaval preko Podov na Skuto. Kar nekam drzno sva se odločila, da jo bova premagala. Dvolitrsko plastično posodo, v kateri je bilo še nekaj proje, sem napolnil z mrzlo vodo, ki je pritekala izpod še nestopljenega snega in v majhnem slapu prižuborela na dan. Pot je postajala vedno težavnejša. Krušljivo kamenje se nama je valilo pod nogami in zajel naju je neprijeten hlad. Sonce se je strahopetno skrilo za oblak, kot da bi naju opozarjalo. Vsa prejšnja razigranost je izginila, naokoli le neprijazne skale in pred nama častitljiva jugovzhodna Skutina stena, zavita v sivi mrak... Nenadoma se oglasi kavka. Ob odmevajočem glasu se nehote spomnim na srhljivi krik pred dvanajstimi leti, prav v teh stenah... Bil sem v prvem razredu osnovne šole. Ves vesel, da je bilo konec pouka, sem odhitel domov. Mati je stala za štedilnikom in zrla v hribe. Tiho je rekla:

"Rok, Marija je mrtva!"

Zalesketale so se solze.

"Zdrsnila je v gorah, na Skuti."

V otroški preprostosti sem vedel samo to, da ni več sestrčne, ki sem jo imel zelo rad. Mati mi je bolečino potešila z obljubo, da niodšla za vedno, da jo je Bog vzel k sebi.

"Uh, krč," je zastokal oče in se prijel za koleno.

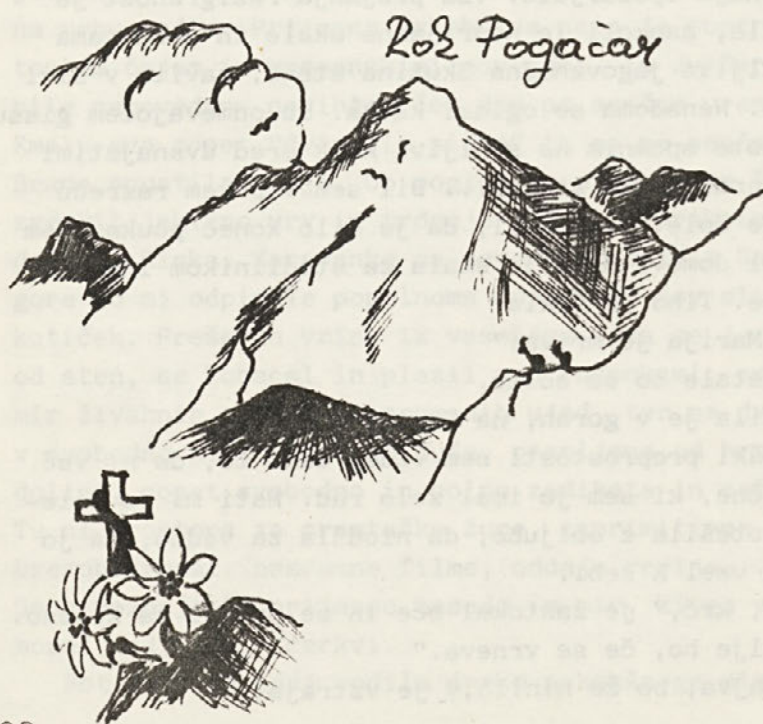
"Najbolje bo, če se vrneva."

"Počakajva, bo že minilo," je vztrajal.

Naredila sva nekaj korakov, ko ga je zopet zgrabilo.
"Prav, vrniva se. Nima smisla, da brezglavo lezeva v nevarnost."

Vedel sem, kako ga je vrh mikal, saj se je neprestano oziral nazaj. No, tudi meni ni bilo nič lažje pustiti cilj.

Prek Podov sva odšla proti Zoisovi koči na Kokrškem sedlu . Ko sva bila že pod Štruco, je vrh Skute prekrila gosta megla. Nič nisva rekla, le tiho sva nadaljevala pot. Kasneje sva srečala nekega možakarja, s katerim smo skupaj odšli v Bistrico. Nalašč sem nekoliko zaostal in v sebi premleval vtise. Kakorkoli sem razmišljal, vedno sem prišel do istega sklepa: ŠE BOM ŠEL.

V ŠIRNI SVET

Na letošnje počitnice hranim res prijetne spomine. Nasmehnila se mi je sreča, ki je nisem pričakoval. Konec junija me je naš kaplan Rado vprašal: "Greš z menoj v Pariz?" Jaz seveda nisem dolgo razmišljal in takoj odgovoril pozitivno, saj ni kar tako, če ti nekdo ponudi prevoz z avtomobilom na tako oddaljen in seveda še bolj privlačen konec sveta. Nekoč sem sanjal, da se vzpenjam po Eifflovem stolpu in sedaj je bilo to pred menoj. In ne samo to...

V tednu dni se je v moji sobi nagrmadila gora potrebne in nepotrebne prtljage. Bil sem tako poln pričakovanja, da sploh nisem posebno dolgo razmišljal, kaj resnično potrebujem. Vse se mi je zdelo tako pomembno, da je šele dejanska prostornina kaplanove katrce zmanjšala tudi obseg moje ogromne prtljage. Končno je prišlo tisto jutro, ko smo se trije potniki vsedli med kupe spalnih vreč, potovalk, zobnih ščetk, rezervnih protez itd. in se odpeljali v meglo. Glavna žrtev te odprave je bila katrca, ki je že pred vrhom ljubeljskega klanca pokazala svoje nezadovoljstvo. V hladilniku je bobnelo, da so bližnji turisti po prvem preplahu začeli pretakati solze od smeha. Ni treba posebej poudarjati, da take vrste proslavo ponavadi spremlja tudi dim in tokrat ni bilo izjeme. Kmalu smo premagali prvo zadrego, ko se je zraven nas ustavila diana z britansko registracijo in podobnimi težavami. Zatem smo že oddrveli (če se temu lahko tako reče) po avtocesti proti Salzburgu in spotoma občudovali avstrijske Alpe. Spomnil sem se na pesem, ki poje:
Lep je božji svet, krasen je razgled,
vse je krog in krog delo božjih rok.

Na nasprotnem pasu avtoceste je bila skoraj nepremična koloŕa turistov, ki so se odpravljali na dopust. Kar zanimivo je videti na avtocesti voznika, ki gre peš zraven avtomobila, da ne bi morda dobil vročinskega udara v "prijetno" segretem vozilu. Na nemškem mejnem prehodu nas je močno presenetil carinik, ki nam je brezhibno zrecitiral v srbohrvaščini: "Potni list, vozačka dozvola, zèlena karta." To je bila zame specialiteta, ki je tujci pri nas verjetno ne doživljajo z velikim apetitom.

Pot nas je vodila naprej mimo prijaznega jezera Chiemsee, ki je bilo polno jadrnic in kopalcev. Proti večeru smo že občudovali olimpijski stolp v Münchnu. Naša velika želja je bila tudi videti ulmsko katedralo. Vozili smo mimo vseh izhodov z avtoceste, ker si je naš šofer zamislil, da obstaja še eden, ki ga pa ni in ni hotelo biti. Tako smo samo še zapeli Goodbye Ulm in odvihrali naprej.

Okrog enajstih ponoči smo se ustavili na nekem postajališču pri Karlsruhe. S spalnimi vrečami smo zavili proti neki njivi žita. Iskali smo čudežni prostor na tleh, ki ne bi bil "povelikopotrebljen". Očiten znak kapitalizma – gnojijo tudi bliŕnjo in daljno okolico njive. S težavo smo našli nedotaknjen prostor. Dobra volja in glasnost nekaterih veseljakov (vpliv direktnega luninega obsevanja) je preprečila, da bi takoj zaspali. Tudi to nam je sčasoma uspelo, čez pol ure pa je že dež poskrbel za našo ponovno budnost. Kmalu smo bili spet na poti. Tokrat sem vozil jaz, da bi se utrujeni kaplan še malo spočil, a sem reveža že takoj po kaskaderskem speljevanju spravil k popolni zavesti.

Naša prva postaja v novem dnevu je bil Merlebach, kjer deluje najmlajši slovenski izseljenski duhovnik Jože Kamin. Takrat smo se prvič srečali z izredno vpljudnostjo Francozov. Iskali smo Slovenski dom in vprašali po njem nekega Francoza. Šel je v garažo po svoj Renault Fuego in peljal pred nami do cilja, ki pa je bil žal napačen - pripeljal nas je v neko cerkev k poljski maši. V bližini je bila bolnišnica in pri vratarju smo ponovno vpraševali po Jožetu Kaminu. Ustrežljivi vratar je telefoniral na policijo, da so mu tam povedali, kje je Slovenski dom in končno smo ga le našli. Stoji prav poleg lekarne, kakor Slovenski dom v Parizu in pred tem smo se vsaj štirikrat peljali tam mimo. V prijetnem spominu mi je ostala maša in srečanje z našimi rojaki ter izvrstno kosilo, ki nam ga je pripravil Jože.

Po tej pavzi se nismo ustavili do Reimsa, kjer sem v katedrali potrošil vse svoje estetske moči za občudovanje njene silne lepote in mogočnosti.

Okrog šeste ure je pred nami zablestel Pariz. V Slovenskem domu v Chatillonu so nas nadvse gostoljubno sprejeli. Rado in Marijana sta naslednji dan odletela z letalom na Haiti, na kongres gibanja Vera in Luč, ki se ukvarja s fizično in mentalno prizadetimi.

V Parizu sem spoznal nekaj izredno prijetnih ljudi, ki so me spremljali na lovu za pariškimi znamenitostmi, počenši z Eifflovim stolpom. Ta mogočni kup železja sploh ni napravil posebnega vtisa name. Preveč je zamazan in zarjavel. V potu svojega obraza smo pripešačili do drugega nadstropja in nato še zgrešili dvigalo ter se zopet znašli na dnu namesto na vrhu. V Louvru pa mi resnično dvoje oči ni zadostovalo za

občudovanje. V palači je med drugim tudi razstava starih egipčanskih izkopanin. Moj spremljevalec je nenadoma obstal pred neko mumijo in me vprašal, če kaj voham. Seveda sem zanikal. On pa: "Noge ji smrdijo." Med smehom sva iskala Mono Lizo in presenečena našla kak kvadratni meter veliko sliko, na kateri je slovita dama, obdana z alarmi. Oba sva mislila, da je velika vsaj za eno steno, kot večina ostalih slik. V Versaillesu smo se trikrat izgubili, saj je tako velik, da si ga v enem dnevu s težavo podrobno ogledaš. Po mestu smo se prevažali z metrojem in strokovno vlekli za nos kontrolne naprave (tako je namreč ceneje). Še vedno mi je pred očmi mogočnost katedrale Notre Dame in drugih pariških cerkva, še bolj pa prijaznost vseh Francozov, ki sem imel z njimi opravka. Skratka, bilo je lepo. Ostal je spomin na še veliko drobnih in prijetnih dogodkov.

V Nemčijo sem se vrnil z neko izredno prijetno družino, ki ima pet svojih otrok in še začasno posvojeno prisrčno šestletno Portugalko. Tudi v Nemčiji sem nekaj časa prebil pri znancih v Rosenheimu. Predvsem me je presenečala nemška ljubezen do psov. Na cesti srečuješ množico ostarelih mladenk in vsaka vodi na vrvič svojega fifija.

Iz Rosenheima sem se vračal na štop. Z božjo pomočjo in avtomobilom sem končno prišel domov. Mislil sem si: "Pa drugič še!"

David Taljat

POT NA TRIGLAV

Vsak že pred koncem šolskega leta dela načrte za počitnice. Toda kako hitro se podro gradovi v oblakih sem občutil letos. "Kasiral" sem dva popravna in pred mano so bile knjige namesto počitniških avantur. Malo upanja je bilo, da bom našel kakšen dan za obisk naših gora, kulturnih lepot...

V začetku avgusta sem bil že naveličan knjig Fundamenta Latina in English. Čakal sem priložnosti, ko bom vse to odložil. Nisem dolgo čakal, ko sem bil povabljen v planine. Z velikim veseljem sem se odzval in s seboj povabil še tri sošolce.

Tako smo se lepega avgustovskega popoldneva odpravili na Triglav. Šest "osvajalcev" najvišjega vrha Jugoslavije se je počasi pomikalo iz Srednje vasi proti Vojam. Kmalu se je videlo, kdo bo narekoval tempo in kdo bo zaviral. Cene je hodil kot jelen, jaz pa sem bil podoben medvedu. Toda ubrali smo srednjo pot in tako nadaljevali hojo. Opazovali smo svežo travo, drevesa... Vse je bilo pravo nasprotje naše doline, ki je trpela sušo. Na Vojah so nas pozdravili še zadnji planšarji in pa krave, ki so nam priredile mini koncert. Prvi dan je bil za nami in odpravili smo se k počitku.

Kljub dobri volji nam naslednji dan ni uspelo vstati posebno zgodaj. Bili smo pač mlada odprava, željna spanja. Zato pa smo jo potem ubrali toliko bolj veselo po rosnici travi, mimo veličastnih smrek in macesnov, ki so bili tu še strnjeni v gozd. Srečali smo prvi studenček z mrzlo vodo. Kakšno bogastvo je to za nas dolinarje. Najraje bi se utaboril kar tu, a že je treba naprej. Čimprej je treba priti do

[illegible]

Vodnikovega doma, od tu na Planiko in temu sledi še naskok na vrh. Vedno višje smo in namesto gozda imamo pred seboj junaške hudournike, ki trmasto kljubujejo vetru. Tu pa tam je kakšen, ki je podlegel stalnemu upiranju. Vsa pestrost narave nam je kar precej "skrajšala" pot. Vodnikov dom smo dosegli ravno pravi čas, kajti zunaj je že grmel in prav kmalu tudi padalo. Gledamo strele, ka^o tolčejo v stene. Kakšna se odbije in odleti v drugo skalo. Tudi nevihto je lepo opazovati v hribih, če si v koči. Ko so se izpraznili božji rezervoarji, smo lahko krenili naprej. Toda sonce ni hotelo več posvetiti. Obsula nas je megla in že smo premišljevali, da končamo dan na Planiki. Ne, zmagala je želja po Triglavu. Zato kljub megli in utrujenosti gremo na vrh. S težavo premagujem zadnje metre. Vleče me samo še želja po vrhu, Aljaževem stolpu... Le dobra volja in trma me je pripeljala na vrh. Ponosni smo bili na našo osvojitve in z "veseljem" smo zrl v meglo, ki je zapirala pogled v svet. Dosegli smo svoj cilj in sedaj nas čaka samo še vrnitev. Spuščamo se na Dolič. Pot se vleče in prav nič si več ne želim kot posteljo. Vseeno pa imamo odprte oči za božje stvarstvo. Občudujem gorske sklade, sonce, ki poskuša razbiti meglo... In v takem opazovanju pridemo na Dolič. Prav hitro smo bili nared za spanje. Pred ^{na}mi je še en dan hoje po planinskem svetu.

Kar prehitro je minila noč in že je zvonilo nekaj ur. Vstanemo in se odpravimo prek Triglavskih jezer v Bohinjsko Bistrico. Dan je bil čudovit in bilo nam je žal, da smo se dan prezgodaj odpravili v hribe. V jezerih smo občudovali čudovite projekcije vrhov, ki so jezero obkrožali. Mimogrede se je Cene malo naplaval in osvežil v enem izmed jezer. Pot od Črnega

jezera pa do slapa Savice je bila najmanj zanimiv del ture. Vedno moraš paziti, da ne boš komu sprožil kame-nja na glavo, pa da ne boš sam zletel nekaj metrov niže... Kar oddahnil sem si, ko smo prišli na dno in se lahko malo osvežili v Savici.

Pot je bila za nami in sedaj je vsak mislil samo še to, kako bo čimprej doma. Prvi nas je zapustil Robi in se odpeljal v svojo smer, nato nas je pozdravil Zoran, Cene se nas je najdlje držal, a tudi on se je spomnil, da mora domov. Brata in mene se je župnik otresel pred domačo hišo, sam pa se je odpravil domov. Tako se je končala naša skupna pot.

Tomaz Kodric

MAMICA, ZAKAJ...?

Vzradoval sem se, ko sem v mestu med betonom in pločevino srečal starega prijatelja. Nekaj osrečujočega in lepega se je zgnilo v meni, ko sem začutil njegovo roko.

Žal pa je bilo moje veselje samo blisk v hramu mojega srca. Ob vrčku piva sem počasi začel spoznavati njegovo pot,

Življenje v semenišču je začel z rožnim vencem in brevirjem v roki. Tudi šolskih klopi ni zanemarjal, ampak jih je vsak dan marljivo drgnil. Vse mu je teklo, kakor je sam želel. Spoznal pa je, da šolo lahko zdeluje tudi brez učenja in da dan lahko začne celo brez molitve. Počasi se mu je začel nabirati prah na rožnem vencu, v šoli pa je zamenjal šolske knjige s stripi. Sčasoma je v njem ponovno zagorela ljubezen do dekleta. Ob vsakih počitnicah se je vrnil z njo v oblakih. Sedaj so profesorji začeli postajati vse bolj tečni, vzgojitelji ga niso razumeli in dnevni red mu je omejeval svobodo. Nekega dne pa se je od nas za vedno poslovil s kovčkom v roki. Odšel je v svobodo in postal kralj na Betajnovi. V diskih ob pijači med dekleti je preživel vikende. Sedaj Boga ni več potreboval. Njegov bog je postal bog uživanja. Nekega dne je postal celo očka.

- In zakaj se potem nisi poročil?
- Kaj si nor! Misliš, da se bom ujel na vsako kurbo? Sicer pa je to njena stvar. Zakaj pa ni pazila.
- In kaj je ona storila?
- Kaj le? Splavila je, pa je bila stvar urejena.
- Kaaaaj?

- Ja, saj to vsi delajo.

Čas naju je potem kmalu razgnal vsakega v svoje življenje. Med hrupom tovornjakov pa sem zaslišal šepet ustvarjenega, a nerojenega otroka:

Mamica, hvala ti za življenje, za hrano in ljubezen, ki jo občutim. Tako lepo se počutim s teboj, ker me imaš rada.

Toda mamica, zakaj se sedaj jeziš name? Saj ti nisem sploh nič naredil! Kam pa sedaj hitiva? Mamica, pomagaj mi! Strašno me boli moja nogica. Kaj je to? Oh, ne dopusti teh bolečin. Mamica, zakaj vendar to dovoljuješ? Ma...!

Franci Rlic - Maty

ČLOVEK BREZ GOZDA

Sonce je že posijalo izza rdečih oblakov in njegovi prvi žarki so se ujeli v kapljicah na listih drvesnih krošenj. Zapihljal je veter in stresel me je mrz. Ta mrzli veter- kot da ne bi hotel, da v gozdu zaveje toplota, kot da ne mara sonca in njegovih svetlih, toplih žarkov, ki dajejo gozdu energijo, ki vsrkavajo vodo iz luž, ki so se napolnile v nočnem dežju, z listov, s trave in jo dvigajo v oblake, od koder bo zopet padla na pusto in izsušeno zemljo. Ta mrzli veter, ki upogiba in lomi veje in krošnje dreves, ki hrumi čez polja in odnaša rodovitno zemljo, a vendar ječi in stoka, ko ga gozd zaustavi in uniči.

Oče brusi motorno žago. Zobje se leskečejo in zadovoljno mrmrajo svojo pesem, pred katero trepečejo še tako močna in debela drevesa. In res, niso zaman trepetala. Že padajo na tla, v blato, na kamenje. Ta nenadni hrup prebudi ptice in zajce, ki preplašeni dirjajo na varno, v zavetje tišine in neoskrunjenega naravnega okolja. Ga bodo dobili?

Človek, kaj vse si si že privoščil, nad kaj vse si se že postavil, da bi gospodoval! Naravno okolje si si podvrgel in ga izkoriščal, bičal si ga in tepel. Sedaj pa je ta tvoj "suženj" bolan in že umira. Prepozno si se zavedel, da brez njega ne moreš živeti, da ti je on in le on mogel dajati to, kar si sam nujno potreboval.

Gozdovi umirajo. Bor se suši. Suši se tudi jelka in tudi že smreka. Rdeči plameni hočejo vedno več in zato hitijo in se množijo. Ne dohitijo jih več niti gasilci, kaj šele zakoni in s kamenjem obtolčene opozorilne table ob gozdni obronkih.

Moj oče je gozdar. Žaga le še "polomijo". Morda je gozd že preveč izsekan in "mladje" samo še ni dovolj odporno proti mrazu, žledu, vetru. Morda smo gozd nepravilno sekali in zastrupili, zadušili v smogu. Tega nihče ne ve.

Z očetom žagava suha in polomnjena drevesa. Mrzli veter še vedno pihlja, a midva se ne zmeniva več zanj. Upava le, da bo kmalu nehal, da bo kmalu sonce močnejše posijalo in zmagalo s svojo močjo in toploto.

Leni Vidmar

Leni Vidmar

NA ČETRTO TERASO

Je bila resničnost? So bile le sanje?
Nič drugega, le dolgo, mučno iskanje.
Kakor v temi in brez žarka luči
poskušal sem dvignit' se sredi noči.

Na prvi terasi doživel sem padec.
Pridi! Vstati pomagaj mi, Jezus, moj bratec.
Hej, odpri oči! Res čudež nocoj se godi?
Že dušo veselje mi vso prepoji.

Na prvo teraso se zviška oziram,
sem srečen, da končno ušel sem oviram
s prve terase. Zasveti mi upanja luč,
ki za vstop mi na višjo teraso je ključ.

Ni dobro človeku samemu biti,
resnico sem končno to le spoznal,
se Njemu zahvlím, ki luč mi je dal,
da mogel po poti sem pravi hoditi.

Sedaj na četrti terasi stojim
in vendar nečesa še se bojim:
O daj, še daj mi prave luči,
da korak mi v tej noči poti ne zgreši.

Boštjan Loboda

ODNOS DO BLIŽNJEGA

Nekega popoldneva sem se vračal iz hribov v dolino, da bi se odpeljal z avtobusom.

Pot je bila dolga in bil sem zelo utrujen. Sonce je močno pripekalo, avtobusa pa ni bilo od nikoder. Končno je le prispel. Hitro sem se pognal nanj, da bi si našel prost sedež. Lepo sem se usedel in čakal, da je odpeljal. Mislil sem si: "Danes sem pa tako utrujen, da nikomur ne odstopim sedeža." Na vmesnih postajah so ljudje vstopali in izstopali, a zato se nisem zmenil. Pri neki postaji pa je vstopila tudi starejša gospa. Sedeži so bili že vsi polni. Nekaj časa je nisem hotel videti, a potem se mi je začela oglašati vest: "Vstani, človek, kaj boš pustil stati staro gospo."

Bliskovito sem se pognal s sedeža in povabil gospo, naj sede. Zahvalila se mi je in sedla. Njene oči so me vseskozi spremljale. V njih sem čutil toplo hvaležnost. Pomislil sem: "Tako drobno dejanje, pa lahko človeka osreči."

Sestra, brat, pomisli, ali se dovolj trudiš, ko je treba pomagati bližnjemu. Ne smo dejanja, tudi molitev je potrebna, da se odnosi med nami izboljšajo, saj smo vendar ljudje božje stvarstvo in moremo osrečevati, če se le potrudimo.

Jozé Gregorič

Bilo je nekega zgodnjega jesenskega popoldneva. Sonce se je počasi bližalo zatonu. Tu in tam je bilo mogoče opaziti nekaj od sonca ožarjenih, krvavo rdečih oblakov. Zrak je bil še vedno kar precej topel- nekaj odmev poletne vročine.

V študijski sobi je bilo prijetno, mogoče celo nekoliko pretoplo. Vsemu temu pa je dodala svoj čar spoštljiva tišina. Vsak se je poglobljal v svoje običajne stvari.

Podobno tudi Boštjan in Simon. Bila sta sošolca in že nekaj šolskih let sta presedela drug ob drugem. obadva sta bila nadarjena- vsak po svoje. Prvem je bila matematika lahkotna, predvsem pa razumljiva, pa čeprav ni do nje nikoli pokazal posebne ljubezni. Saj je v resnici tudi ni imel rad. Vendar nuja mu je narekovala svoje. Simon pa je bil glede števil v primerjavi z njim nasprotje. Števila, formirana v zapletene enačbe, bi bil imel rad, a mu je bil razumski dostop v toliko primerih pretežak. To mu ni jemalo volje in poguma. Veliko upanja in sreče so mu vlivali tisti redki primeri, v katerih je skoraj doumel smisel in lepoto igre števil. Takrat je bil srečen in zadovoljen. Ni se jezil. Ustnice so se mu razširile- to je bilo znamenje veselja.

Pred dnevi sta dobila za nalogo narisati zapleteno funkcijo. Z večjim ali manjšim uspehom sta oba že reševala podobne probleme. Ta se jima je zdel izjemen. Uvodno besedilo jima je bilo novo. Tudi način, kako je bilo napisano, čeprav samo po sebi enostavno. Znano jima je bilo, da morata priti do rešitve na dva načina.

Skraja sta delala vsak zase. Simonu je šlo počasi. Imel je majhno mero upanja, a je bil vseeno vztrajen, kakor je bila pač njegova navada. Medtem je Boštjan ravnodušno pisal števila, jih odvajal, prestavljal z ene strani enačaja na drugo, enačil z nič, korenil. Opravljal je postopke, ki so bili potrebni. Kmalu se je obema ustavilo. Simon je prišel v položaj, iz katerega ni bilo moč videti rešitve. Zmanjkalo mu je ideje. Odložil je zvezek. Vzel je list papirja. Z Boštjanom sta skupaj začela od kraja. Boštjan je pisal, Simon pa je pazljivo sledil vsaki enačbi. Precej jima je pomagal na hitro narejen osnutek, ki sta ga bila pripravila. Šlo je. Ni šlo. Zaradi zapletenosti sta se večkrat zmotila. Pripetilo se jima je, da sta v kupu števil in znakov prečrtala pravo rešitev. Bilo je to pri eni od stranskih enačb. Največkrat je napako odkril Simon, ki je opazoval. Trudoma sta prišla do osnutka. V šoli so temu rekli približen graf funkcije. To jima je vtilo upanja. Sedaj sta bila prepričana, da jima bo uspelo. Lotila sta se še drugega postopka. Pri tem sta rabila znanje višje matematike. Kmalu sta prišla do rezultatov. Zdelo se jima je, da bi ti morali biti pravi. Še enkrat sta vse pregledala, se prepričala, in res je bilo prav. Delo se je torej bližalo kraju. Z zadovoljstvom sta zastavila koordinatni sistem. "Finis coronat opus" (1). Nista poznala tega izreka. Čutila pa sta to prijetnost. Narisala sta potrebne točke. Boštjan je začel skrbno vleči krivuljo, dokler ni prišel do roba lista. Simon je odtrgal še en list in ga prilepil k prvemu. Potem je še on potegnil del prve krivulje. In tudi drugo je zarisal on. Kakor so zahtevali dobljeni rezultati. Delo je bilo končano. Oba sta se vzravnala. Ponosno sta ju

gledala. Bili sta to dve elegantni paraboli. Bila sta ponosna, zelo ponosna na svoj trud in uspeh. Vse sta dala od sebe. Bila sta zadovoljna, ker sta razumela, kar sta delala.

Ko sta nalogo prepisala vsak v svoj zvezek, je bil že odmor. Nekdo v sobi je prižgal kasetofon. Glas pesmi, ki je prihajal iz njega, ju je predramil iz zatopljenosti. "There is coming a new monday again" (2), je bilo slišati. Da, vedno je treba znova začenjati...in upati.

Op.

(1) "Konec okrona trud"

(2) "Zopet prihaja nov ponedeljek"

Jane Webb

MOJE PRVO SREČANJE Z BOLNIKI

Marsikje je navada, da se mladina po maši zbere pred cerkvijo in malo poklepeta. Tako je tudi pri nas. Pri enem od takih pogovorov smo se slučajno začeli pogovarjati o invalidih. Gospod kaplan je povedal, da bo vodil srečanje invalidov in bolnikov. Povabil nas je, da se ga udeležimo kot sodelavci. Ena izmed mladink in jaz sva se povabilu odzvala.

Srečanje je bilo v Želimljem. Prispeli smo zelo pozno, ker smo bili prej zadržani. Invalide so tedaj že spravljali v postelje. Ko smo se na kratko predstavili, smo takoj dobili delo. V oskrbo sem dobil starejšega moža. Bil je na vozičku. V začetku nisem vedel kam naj se obrnem, potem pa je vse prišlo kar samo od sebe. Najprej sem se mu predstavil. Povedal sem mu, da sem prvič na takem srečanju, zato se bom moral vsega še navaditi. Učenje se je začelo takoj. Voziček se v začetku sploh ni hotel peljati tako, kot bi si želel. Enkrat se je nekje zataknilo kolo, spet drugič nisem znal zapeljati čez stopnico in podobno. Mož me je sproti popravljal in mi dajal koristne nasvete. Ko sem mu pomagal v posteljo, je potrpežljivo prenašal mojo nerodnost. "Jaz bom že prenesel, samo če boš ti lahko," mi je rekel. Ko sem se privadil, sem začel pomagati tudi drugim okoli sebe, ki so potrebovali pomoči. Tam se je nekdo trudil, da bi z vozičkom zapeljal čez prag, pa ni mogel. Samo malo sem privzdignil voziček in ga porinil, pa je bil problem rešen. In potem sem dobil v zahvalo tisti hvaležni pogled, ki človeku napolni srce z veseljem. Kako malo ti ljudje pričakujejo od tebe! Samo prijazen nasmeh

ali stisk roke, pa so zadovoljni. Nekomu, ki mogoče osamljen sedi na svojem vozičku, reče samo besedico in že njegov obraz zažari v veselju. Pa tudi to ni potrebno. Dovolj je, da si ob njem, da ga poslušáš, četudi ga mogoče ne razumeš. In tedaj veselje, ki sije iz obraza tega človeka, prehaja tudi vate. Čutiš, da križ trpljenja, ki dostikrat ni lahak, sprejema z dobro voljo. Iz besed odkrivaš popolno predanost Bogu. Bog ve, zakaj je potrebno to trpljenje. Tedaj se ti utrne vprašanje: "Odkod dobi ta človek toliko moči?" Ta moč prihaja iz molitve. Molitev je njegovo edino, pa tudi najmočnejše orodje. Neki bolnik mi je rekel: "Vsak dan molim k Mariji in čutim, da mi veliko pomaga. Marija nas ljubi. Tudi ti se ji rad priporočaj."

Ta duhovni vikend me je notranje zelo obogatil. Sedaj razumem: če hočeš biti resnično srečen, se razdajaj drugim. Delček te sreče sem užil na tem srečanju z našimi trpečimi brati. Lahko bi rekel, da sem že "okužen" z delom za bolnike. Skušal se jim bom še kdaj pridružiti, če ne drugače pa v molitvi.

Marcho Pazinko

UTEMELJENA KRITIKA

2. 9. 1986: Všeč mi je, da dan začenjamo s sveto mašo. Toda danes se mi je pri njej spalo. Besede so mi ostale v grlu in bil sem čudno zaspan. Trudil sem se, da bi poslušal, toda izgovorjene besede sem sproti pozabljal. Tolažil sem se, da je to le danes, kajti v nedeljo sem čul dolgo v noč in si pripravljaj stvari, ki jih bom vzel s seboj. Prvi vtis o semenišču: lepo je in povsod srečujem domačnost.

3. 9. 1986: Okrog mene je veliko novih ljudi. Počasi jih spoznavam; najprej sošolce - Petra, Borisa, Marka..., spoznavam njihove navade in naloge. Boris - moj sosed v tretjem razredu - je zvonar. Vse le gledam in potem počnem tako kot drugi. Na primer, pred zajtrkom in po njem, ko se obrnjen proti križu pokrižaš in zahvališ Bogu za prejeto hrano. V našem razredu nas je največ - 13, vseh pa nas je osemintrideset. Ko sva se pogovarjala z našim g. župnikom, je rekel, da jih je bilo takrat, ko je on obiskoval semenišče, okrog devetdeset. Danes je bila sv. maša zvečer, toda bolj mi je všeč, če je maša zjutraj, da Bog posveti cel dan, ki je pred teboj in da ti prejem Kristusa podeli moč za vztrajanje pri študiju, za ljubezen in prijateljstvo do vseh, ki so okrog tebe.

4. 9. 1986: Danes sem se dobro naspal, toda pri sv. maši spet nisem bil zbran. Telo se kar ni hotelo prebuditi in misli se niso hotele sprijazniti s tem, da je že dan, še manj s tem, da sem v kapeli, kjer je sam Kristus. Prisluhnil sem naši molitvi: "Poosvečeenooo bodii tvoojee iimee." Naše besede so bile.

zaspane in tihe in na obrazih se je kazalo, da ni dolgo, od kar smo se spravili iz postelje. Ali moremo posvetiti njegovo ime, če pridemo v kapelo na podaljšano spanje???

5. 9. 1986: Tudi v pogovoru z nekaterimi semeniščniki sem odkril, da glede tega mislijo podobno kot jaz. Misim, da bi morali nekaj ukreniti, saj je sv. maša bogastvo naše vere, kot se letos še posebej poudarja. Menim, da je to celo žalitev Kristusa, kajti sam pravi: "Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče." In kako naj to uresničimo, če kot božji izvoljenci zaspano - nevredno obhajamo evharistijo!

Zato predlagam:

1. Da bi bila pred sv. mašo kratka jutrajna telovadba ali
2. da bi bila maša po študiju.

Zavedajmo se, da nas je Bog poklical in da zato od nas pričakuje čim večjo popolnost.

POGOVOR Z NAŠIMI SESTRAMI

Vajeni smo intervjujev z znanimi osebnostmi. Tokrat pa naredimo izjemo! Obrnili smo se na naše tihe in ponižne sestre. K pogovoru smo povabili prednico sestro Forerijo.

ISKRE: Ob vsakem srečanju se najprej predstavimo. Bi nam lahko kaj povedali o vaši sestrski skupnosti?

-V tukajšni skupnosti nas je zdaj pet sester. Sestra Marija je drugo leto v Vipavi. Je še mlada in je bila v Münchnu v noviciatu. Po enem letu bivanja v Ljubljani je prišla v Vipavo in sedaj dela v kuhinji ter vestno vrši svoje delo. Najbolj smo veseli, kadar nam pripravi sočne omlete ali okusen jabolčni zavitek.

Sodelovka sestre Marije je sestra Benjamina iz Dolenjskih Livad. Kuhinjo in družino ima rada in je srečna, kadar so fantje zadovoljni s kosilom. Rada občuduje lepote božjega stvarstva in je tudi uspešna vrtnarica. O tem nam brez besed pričajo gredice na vrtu, kjer raste zelenjava in cvetje.

Sestra Tadeja je ostala zvesta semenišču. Pred leti je vzela v roke popotno palico in odšla po svetu. Po več letih odsotnosti se je vrnila v semenišče in zopet prišla za kuhalnico.

Sestro Damjano vsi poznate. Od jutra do večera jo srečujete na hodnikih, stopniščih, v pralnici, v spalnicah ali na terasah, kjer žari v sončnih jutrih, ko obeša perilo, ki ga nikoli ne zmanjka. Iz dneva v dan skrbi za perilo in ne pozabi prišiti odtrganih gumbov in zašiti strganih hlač.

ISKRE: Kot sem že uvodoma rekel ste vi prednica sester

v semenišču. Kakšne obveznosti imate?

-Nič, kar se dogaja v semenišču, ne uide mojemu skrbnemu očesu, ki vodi sestre, skrbi za vas fante, zlasti kadar nas preseneti bolezen ali vas zaloti lenoba.

ISKRE: Kaj vas je pripeljalo do redovniškega poklica?

-O tem bi mogla razpravljati, toda rekla bom samo eno besedo: Božji klic. Vsaka ga je zaslišala, kdaj in kako, je njena skrivnost. V redovno družbo smo vstopile z željo, da bi služile Bogu in božjemu ljudstvu - zlasti mladim, ki usmerjajo svoje korake v življenje.

ISKRE: Vsak red se osredotoči na eno stvar. Na kaj se je vaš?

-Naš red je ustanovljen za vzgojo ženske revne mladine. Letos smo praznovale tudi stoletnico prihoda v Slovenijo. Privincialna hiša je v Ljubljani, samostani pa so v Novem mestu, Trnovem pri Ilirski Bistrici in po župnijah, kjer pomagamo v gospodinjstvu in katehezi.

ISKRE: Vaše življenje se v marsičem razlikuje od našega. Kako preživite dan?

-Dan začnemo ob šestih s sveto mašo. Potem gremo vsa ka na svoje delo. Popoldne imamo skupne molitve. Po večerji skupaj pospravimo in se gremo zahvalit Njemu za preživetje dan. Ob nedeljah pa se še posebej posvetimo naši skupnosti. Če je lepo vreme, gremo tudi v naravo.

ISKRE: Mi se vedno veselimo počitnic. Kaj pa vi delate med tem časom, ko nas ni tukaj?

- Takrat imamo temeljito čiščenje. V tem času se zvrstimo tudi na duhovnih vajah in na počitnicah. Potem pa se zopet vesele vrnemo nazaj.

ISKRE: Vidimo, da je vaše življenje zelo zanimivo

in srečno . Prosili bi vas, da nam nadrobite še kakšno drobtinico iz svojega duhovno bogatega življenja.

- Ob koncu pa naj vam povem, kaj želi vsaka sestra v globini svojega srca, ko stoji pred Gospodom v molitvi za vsakega. Gospod naj blagoslavlja vaša pota in vaša dela, da bi preko vseh težav in tegob dosegli svoj cilj, da bi bili zvesti božji služabniki v naši slovenski Cerkvi.

ISKRE: Sestra prednica, hvala vam za prijeten razgovor in lepe misli. Vam in vsem ostalim sestram pa želim veliko božjega blagoslova pri vašem delu in seveda ogromno potrpežljivosti z nami, saj smo večkrat zelo tečni.

Pogovarjal se je Franci Alič-Matej

RAZLOGI NAŠEGA UPANJA

Nekateri semeniščniki so se ob pripravi na srečanje v Stični takole izrazili o upanju:

Beseda upanje ima lahko več pomenov. Lahko pomeni upanje na srečno vrnitev, upanje na boljše čase, in še mnogo drugih pomenov ima ta beseda. Gotovo pa je za kristjana najvažnejše upanje na Kristusov prihod, na vstajenje od mrtvih, na večno življenje. Vse naše življenje je eno samo upanje. Za vernega človeka to upanje ni prazno, ampak pomeni pričakovanje nečesa boljšega in lepšega kot življenje na zemlji.

Življenje brez upanja je kakor ugasla sveča. Sveča, ki je ugasnila, je brez življenja, topline. Enako je s človekom, ki je brez upanja – je hladen, brez volje do življenja in sleherne ustvarjalnosti.

Beseda upanje me spominja na mater, ki si želi kruha za svojega otroka, na bolnika, ki upa na ozdravljenje, na mater, ki pričakuje otroka, na umirajočega, ki upa na prihod v božje kraljestvo. Vsi ljudje upamo. V vsakdanjih stvareh, velikih korakih. Vedno nas spremlja negotovost prihodnosti in zato upamo. Upanje ni vedno golo upanje. Lahko je podprto z molitvijo, s pravim pogovorom z Bogom. S tem ko se mu zaupamo, imamo nov razlog, da lahko upamo z vsem srcem, ker vemo, da nismo sami in da ne upamo v iluzije.

Upanje je lahko tostranskega ali onstranskega pomena:

- upanje na odrešenje in večno življenje v nebesih,
- upanje na spreobrnjenje sveta, na izhod iz moralne pokvarjenosti, da bi se današnji človek postavil za

svoj cilj evangelijske svete, da bi si ne ustvarjal samo materialne blaginje na zemlji in bi ob tem prezrl bližnjega, ki trpi pomanjkanje.

Upam zato, ker me tako uči krščanska vera. Kristjan, ki obupava, ni vreden tega imena. Kristjan mo vztrajati v prizadevanju za boljši jutri, vzeti svoj križ nase in potrpežljivo prenašati težave in bolečine. To pa prinaša človeku notranji mir, veselje in zadovoljstvo.

Mislim, da nas upanje osvobaja raznih razočaranj nad življenjem. Tisti, ki nima upanja, večkrat misli, da je ob kakšnem hujšem padcu vsega konec. Ne vidi več poto v srečnejše življenje, ampak razočaran tava in si lahko poskuša celo vzeti življenje. Tisti, ki ima upanje, pa tudi v takih trenutkih ne obupa, ampak se obrne na Njega, ki mu daje upanje, iz katerega prejema novih moči za življenje.

Upanje ni abstrakten pojem, ki ima pred seboj le cilj. Obstaja tudi pot do cilja, po kateri naj hodi vsak slovenski kristjan in s svojim življenjskim zgledom kaže in dokaže "sopotnikom", da so razlogi njegovega upanja plemeniti in vredni posnemanja.

Upam, ker vem, da je človek brez upanja kakor kup pepela. Upam v cilj, ki ga naša vera postavlja pred nas: večno življenje v Kristusu. Upam, ker sem spoznal in videl trpljenje, praznost, zamorjenost in potrtost mnogih ljudi, ki so se njihovi upi razblinili ob zidovih sedanosti, ki so upali v minljivost sveta in jim je upov zmanjkalo, ker so se drug za drugim podirali.

Upanje nas osvobaja egoizma in osamelosti, spon pogubnega toka javnega mnenja in osmisli vsak naš korak.

Upati, verovati in ljubiti. Upaš v nekaj, da se bo zgodilo, ali v človeka, da bo nekaj storil. Vendar pa pri tem nisi popolnoma prepričan, da se bo tako zgodilo, kot ti upaš. Upati ni isto kot verovati. Mislim, da je upanje začetek verovanja. Najprej moram upati v Boga, vanj dvomiti, da bom naposled lahko vanj iskreno veroval. Kajti vera je prav v tem, da se nekomu popolnoma prepustim in mu zaupam prav vse, kljub temu da ga ne vidim in ne otipam. Torej, da bo moja vera nekoč postala trdna in močna, moram najprej upati v Boga in sebe. Korak naprej. Verujem v nekoga, ki ga ne morem v popolnosti doumeti. On je zame prevelik, da bi ga lahko v celoti doumel. Ljubiti Boga, mu vse darovati, pa mislim, da je še korak naprej od vere. Sedaj moja vera postane hrbtenica mojega življenja. Bolj ko ljubim Boga, bolj se moja vera krepi. In mislim, da sedaj lahko prenesem večji križ, ko vanj verujem, oz. se mu darujem, ker sem prepričan, da On biva, eksistira. Zdaj sem močnejši, kot pa takrat, ko sem samo upal. Zatorej mislim, da upanja ne moremo obdelovati posamezno, ampak nujno kot del vere in ljubezni.

Upanje mi pomeni zaupanje v Božje razodetje, Božjo besedo in vstajenje. Verjamemo v te tri stvari, verjamemo Bogu, ki nam govori. Težko je izreči razloge o mojem upanju in zdi se mi, da se je spraševati o tem isto, kot se spraševati, zakaj verjamem Bogu. Vendar se mi vse bolj zdi, da je upanje milost, ki nam jo daruje Bog Oče. Bolj se mu bližamo, bolj mu verjamemo in bolj se od Njega oddaljujemo, bolj je naše življenje

brez upanja na odrešenje.

Vem, da to ni razlog mojega upanja, ampak le posledica, vendar občutek zadostitve, dopolnitve in smiselnosti življenja je zame zadosten razlog, da ga občutim kot milost, ki je dar upanja. Osvobojeni smo strahu, nereda in skrbi, ki nam jih nudi svet, in ko si najdemo Božjo bližino, se zavemo, da smo s tem naredili dovršen korak naprej, iz nesmiselnosti v smiselno, iz teme v luč, iz nezaupanja v upanje.

Naše vodstvo:

Podberšič Renato - ravnatelj
Bizjak Jurij - spiritual (duhovni voditelj)
Lapajne Vinko - ekonom
Žagar Ludvik - prefekt (vzgojitelj)

Naše sestre(notredamke):

Rebselj Forerija - prednica
Škrlj Damijana
Junc Benjamina
Hrastar Tadeja
Kastelic Marija

Profesorji:

Albreht Ivan (duhovnik) - sociologija, psihologija, STM,
telesna vzgoja
Črnilogar Otmar (duh.) - latinščina, grščina, filozofija
Hrvatini Marijan (duh.) - italijanščina
s. Jelen Vesna (šolska sestra) - nemščina, angleščina
Kavčič Cilka (katehistinja) - glasbilo (harmonij, klavir)
Kralj Franc (duh.) - zgodovina, geografija,
arhivistika
Krušec Ivo - obrambna vzgoja
Melink Branko (duh.) - slovenščina, retorika
Močnik Stanka - glasbena umetnost
Paljk Evstahij (ing.) - osnove tehnike in proizvodnje
Pivk Franc (duh.) - biologija
Požar Anton (duh.) - slovenščina, francoščina
Rihar Peter (profesor) - likovna umetnost
Sporn Pavel (duh.) - matematika, fizika, kemija,
računalništvo

Tomažič Vida - strojepisje
Zupet Janez (duh.) - angleščina, francoščina
Žejn Mirko (zdravnik) - zdravstvo

Dijaki:

1. letnik

GREGORIČ JOŽE - Logatec (LJ)
JEREBIČ PETER - Zalog (LJ)
KOREN JOŽE - Vipava (KP)
KRIŽAJ MARJAN - Ilirska Bistrica (KP)
KUSTER BENJAMIN - Vodice (LJ)
LORBER SIMON - Železniki (LJ)
MODIC BOŠTJAN - Brezovica (LJ)
OGOREVEC ROBI - Šentvid (LJ)
STARČEVIČ SLAVKO - Kamnik (LJ)

2. letnik

CERAR JANEZ - Radomlje (LJ)
HVAŠTJA GREGOR - Moste (LJ)
KERIN JOŽE - Krško (LJ)
MEGLIČ MATJAŽ - Tržič-Bistrica (LJ)
PETERCA KLAVDIO - Brezovica (LJ)
RUS JANEZ - Ribnica (LJ)
SVETELJ TONE - Šenčur (LJ)

3. letnik

ČUŠIN VILJEM - Šturje-Ajdovščina (KP)
FON PETER - Tolmin (KP)
GRILC BORIS - Šenčur (LJ)
HOČEVAR CIRIL - Ambrus (LJ)

HROVAT MARKO	- Radomlje (LJ)
JEROMEL METOD	- Šmartno ob Paki (DJ)
KODRIČ TOMAŽ	- Brje (KP)
KRANJC ROBI	- Kranj (LJ)
POGAČAR ROK	- Homec (LJ)
TIŠLER JOŽE	- Lom nad Tržičem (LJ)
UŠAJ ROBERT	- Šempeter pri Gorici (KP)
VIDMAR VINCENC	- Otlica (KP)
ZORNIK ZORAN	- Bovec (KP)

4. letnik

ALIČ FRANCI	- Žiri (LJ)
LOBODA BOŠTJAN	- Homec (LJ)
MARINKO MARKO	- Brezovica (LJ)
METELKO TONE	- Raka (LJ)
MIKLIČ FRANCI	- Ambrus (LJ)
PERŠIN TOMAŽ	- Preserje (LJ)
POLJAK ROMAN	- Moravče (Matulji) (LJ)
SLANE MITJA	- Smlednik (LJ)
TALJAT DAVID	- Tolmin (KP)

NAŠ PREFEKT

Naš prefekt je sicer sladek kot cukrček, samo mi smo težki sladkorni bolniki...

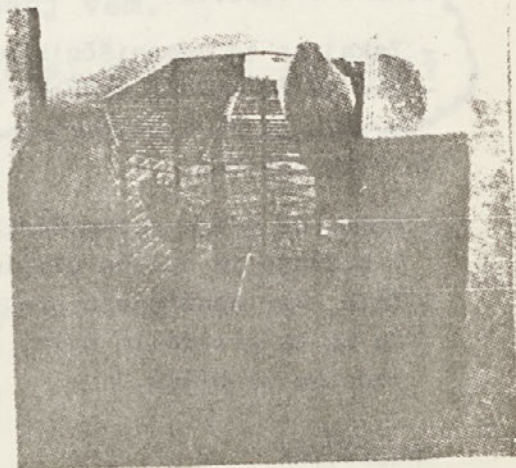
BUJNA DOMIŠLIJA

Velika doživetja nas vedno utrudijo. Obstaja pa neki profesor, ki ga še bolj utrudijo opisovanja doživetij, ker si jih namreč sproti izmišlja.

UTESNJENOST

Kakšna je podobnost med četrtim letnikom in rektorjevim kanarčkom?

Oboji so za rešetkami...

GOVORNIŠTVO

G. rektor je ugotovil, da pridigarji četrtega letnika največ vadijo med študijskim časom.

PONIŽNOST

- Kaj je vzrok, da so nekateri semeniščniki tako ponižni?
- Visok spiritual.

BIOLOGIJA MATERINEGA JEZIKA

- Ali res fazanje petje uspava?
- Res, samo fazan mora biti pravi.

KRIMINAL

Menda nekemu profesorju dijaki vse pokradejo; pa mu še vedno nič ne manjka.

DIALOG V VODSTVU

- Zakaj se ta semeniščnik malo bolj ne poglobi vase?
- Ker je že dovolj globoko padel.

IN VINO VERITAS

- Kako, da grejo semeniščniki vsako leto na trgatev v bližnjo in daljno okolico?
- Zato, ker spoštujejo pregovor: V vinu je resnica. Ko pa ta privre iz njih, je boljše, da strogega vodstva ni blizu.

ANGLEŠČINA

+ Znano je, da naš profesor, ki obvlada angleščino,

nemščino, španščino, francoščino, italijanščino, hebrejščino, grščino, latinščino, sanskrt, arabščino, esperanto..., samo enega jezika nikakor ne more razumeti.

- Katerega?

- Naše angleščine.

Več ko se učim,
več vem.

Več ko vem,
več pozabim.

Več ko pozabim,
manj vem.

Torej, zakaj bi se učil?

STATUT

SLOVENSKEGA MALEGA SEMENIŠČA S SREDNJO VERSKO ŠOLO V VIPAVI

Malo semenišče v Vipavi je zavod s srednjo versko šolo, kjer se vzgajajo in šolajo fantje, ki kažejo veselje in sposobnost za duhovniški poklic.

Malo semenišče je v prvi vrsti skupnost ljudi, ki verujejo in iščejo svoje posebno mesto v Kristusovi Cerkvi. Kot krščanska skupnost so še posebej povezani s svojim škofom in po škofu s Kristusom, ki nas je naredil za božje ljudstvo. Zaupanje v delovanje Kristusovega božjega Duha je nepogrešljiva osnova, na katero se naslanja vse delo v semenišču.

Namen Malega semenišča je oblikovanje vsestranske osebnosti, ki je odprta človeški, krščanski in naši samoupravni družbi in je sposobna aktivno in sodobno delovati v vrstah službenega duhovništva: zato semenišče v svojih gojencih podpira rast naravnih in nadnaravnih kreposti in pospešuje zasebne in občestvene oblike duhovnosti, zato dijakom nudi temeljito srednješolsko vzgojo in izobrazbo.

Da bi Malo semenišče doseglo svoj namen, ima vodstvo, ki ga imenuje ordinarij, skrbi za krščansko duhovnost gojencev, ima srednjo versko šolo, skrbi za urejeno učenje in druge oblike izobraževanja in ima poseben hišni red, ohranja in pospešuje stike z družinami in župnijami, iz katerih izhajajo semeniščniki, vzdržuje stike s svojimi gojenci tudi v času počitnic, skrbi za stike s Teološko fakulteto in bogoslovnim semeniščem.

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

Lero

Škofljska gimnazija

ISKRE

Inv.št.

19100

Bog-kipar, udari !

Tvoj kamen sem!

(Michelangelo)

Semenišče Vipava

19100